

Byen

MERETE PRYDS HELLE

Det svinger i telefonledningerne, talestrømmen får kullet i røret til at vibrere og strømmen sender talen afsted, intonationen induceres og elektronernes lydløse samtale foregår under jorden i isolerede kabler.

En samtale kryber op ad en husmur, ind gennem væggen, ud gennem kullets støvede tryk, ud til en mand, der græder, men gør sig umage for, at gråden ikke skal kunne høres i hans stemme, at den våde, salte strøm ikke skal føres tilbage, ud gennem væggen, ned ad husmuren og ned under jorden igen, op i en have, hvor ledningen er dækket af et bed med røde pæoner, ind i en stue, hvor hans mor gentager, at hun er ude af stand til at forstå, at han ikke kan komme hjem til jul, når det nu betyder så meget for hende og for far, ikke mindst for far, tænker du overhovedet på ham? Hvad med lidt taknemmelighed!

Manden lægger røret på og vender sig om mod sin kæreste. Hun tænder for lampen på bordet, og en anden salt strøm ledes fra havet ind over en række membraner i kraftvarmeværket, hvor membranerne holder på saltet og næsten kun vandmolekylerne ledes ind til totalafsaltningsanlægget.

Vandet fordamper, og dampen driver bladene i turbinerne rundt, og ud i den anden ende flyder det positive og negative elektriske fluidum, der forviser mørkets uklare konturer til fortiden.

De af byens beboere, der vågner af et mareridt, vil straks tænde lyset. Den elektriske strøm i hjernen holder af ledningsnettets elektriske strøm. De neuroner, hjernen består af, forbinder sig tæt og fostrer mareridt og klarhed. Bevidsthedens lys, en elektrisk kontakt, der tændes og slukkes og ved kemisk energi overgår til en anden kulstofforbindelse.

Transformatorstationerne summer, støvsugere hvæser, brødristerne klikker, blendere snurrer, vaskemaskiner centrifugerer, de elektriske loves små stød i hverdagen. Byens lysskærm værner mod mørket. Den usynlige elektricitet føres rundt i byen i et komplekst system, det afsaltede hav drejer turbinerne, kuldioxiden farver himlen, farver husfacaderne, lyskontakter trykkes ind, computere står tændt, radiatorer skrues op.

Måske synker havet ned i himlen. Måske er det omvendt. Lyset skiller havet fra himlen. Lyset samler dem. Netværket er byens hornhinde, et lysende øje omgivet af væsker, af salt. Øjet er forbundet til hjernens elektriske strøm. En impuls farer afsted. De elektromagnetiske hvirvler er et nervebundet bag byens pupil.